

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 90

Číslo: 29

18. července 2010

Cena: 7 Kč

K 595. VÝROČÍ MUČEDNICKÉ SMRTI MISTRA JANA HUSA

Výročí mučednické smrti Mistra Jana Husa tradičně připomíná naše církev ve všech náboženských obcích, na hradě Krakovci, na Kozím Hrádku a především v Betlémské kapli. Letošní slavnostní bohoslužby se zúčastnili kromě hostů z ekumeny a zástupců vysokých škol i pan prezident Václav Klaus a paní předsedkyně Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky Miroslava Němcová.

Bohoslužbu vedli bratr patriarcha Tomáš Butta a pražský biskup David Tonzar, kázáním, které zveřejňujeme na jiném místě, posloužil plzeňský biskup Michael Moc. Na přímluvných modlitbách se podíleli hosté z ekumeny - synodní kurátorka Českobratrské církve evangelické Lia Valková, místopředseda Ekumenické rady církví a předseda Rady Církve bratrské Daniel Fajfr, protopresbyter Pravoslavné církve Jaroslav Šuvarský, římskokatolický biskup František Radkovský, starokatolický biskup Dušan Hejbal a zástupce Evangelické církve augspurského vyznání na Slovensku Viliam Solárik, farář z Rožňavy. Za naši církev připojil přímluvu slovenský biskup Jan Hradil.

Na závěr bohoslužby pozdravili shromáždění jménem Ekumenické rady církví Daniel Fajfr a jménem biskupské konference Římskokatolické církve František Radkovský.

Daniel Fajfr uvedl, že už řadu let je svátek Mistra Jana Husa státním svátkem, přestože stále není osobností, která národ sjednocuje. Význam počátků české reformace se interpretuje různě. Kdyby dnes došlo ke sporu Husa s církví, který byl povahy teologické a dotýkal se vnitřního života církve, patně by se vrátil z Kostnice do Prahy. Ani tehdy nebyl koncil jednotný - 45 hlasovalo pro smrt, 30 pro

svobodu a 11 pro církevní potrestání. Dnešní společnost už neoslovují věroučné otázky, které hýbaly tehdejší církví. Dnes lidi zajímá síla Husovy osobnosti, věrnost poznání pravdy, jeho morální integrita. Proto je považován za velikána českých dějin. Odmítal potlačit své svědomí, byl vnitřně svobodný a to dnes oslovuje i nás, pragmatiky, které často zajímá jen to, co přinese úspěch a zisk, a je jedno, jakým způsobem toho dosáhneme. Husův odkaz není moralizující, ale inspirující. Jeho morální příklad září nad slunce jasněji a povzbuzení "Pravda vítězí, i když na čas potlačena bývá" se ocitlo i na prezidentské standartě, i když pod tímto zkráceným heslem seděl v prezidentském úřadě Tomáš Garrigue Masaryk i Klement Gottwald. Pro všechny křesťany má sjednocující význam odvolání Jana Husa k samotnému Kristu - svůj spor předložil právě jemu, neboť on jediný je spravedlivý a bez proměny. "Já jsem ta Cesta, Pravda i Život", říká Ježíš Kristus, který svým vzkříšením otevřel člověku nové dveře do života věčného. Husův příběh je tak nadějí a posilou pro každého z nás. Pro církev by mělo platit, že jednota v Kristu je tím nejvyšším darem, na kterém by měly budovat své poslání být soli i světlem tomuto světu.

Římskokatolický biskup František

Bohoslužby v Betlémské kapli se letos zúčastnil i pan prezident Václav Klaus

Radkovský uvedl, že na nedávné biskupské konferenci na Velehradě se představitelé Římskokatolické církve shodli na tom, že je třeba hledat ve spolupráci se všemi církvemi společný pohled na Mistra Jana Husa, kterému stále zůstáváme mnoho dlužni. Zanedlouho si budeme připomínat 600. výročí jeho upálení. Sympozium v roce 1999 nezhodnotilo jeho osobnost dostatečně. Je třeba, aby i pro katolíky byl Hus člověkem, kterého mohou přijmout, brát si z něho příklad a byl tím, kdo všechny spojuje. Různé pohledy na Mistra Jana Husa - obrozenecký, komunistický, totalitní, ten-

denční... je třeba nahradit pohledem spojujícím. Je třeba Mistra Jana Husa předkládat z pohledu duchovního, protože právě to dnešní společnost nejvíce potřebuje.

Bohoslužebná sbírka, která činila více než 13000, Kč je určena na opravy a údržbu Památníku Mistra Jana Husa v Husinci u Prachatic.

(red)

**Na opravy a údržbu
Památníku Mistra Jana Husa
v Husinci můžete přispět i vy na účet:**

43-570420277 / 0100

**Variabilní symbol: 9
Pro náboženské obce: 9 + číslo náboženské obce**

Kázání v Betlémské kapli

Ž 37,1-7.30-31; Mdr 5,1-5;
L 11,42-54; Ž 89,15-17
píseň 286

595. výročí mučednické smrti Mistra Jana Husa je jistě výročí, které je hodno zastavení se a rozpomenutí se. Pro křesťana to však není v první řadě rozpomenutí se na postavu kněze a učitele Jana Husa, ale především na to, co Bůh sám prostřednictvím tohoto svého svědka učinil v dějinách našeho národa a nejen tohoto národa, nýbrž i v dějinách celé obecné Církve.

Mluví-li se o Husově odkazu, pak to jistě může být ono sedmero o Pravdě z kostnického listu uvozené slovy: "Protož věrný křesťane..."

Může to být oddíl knihovny kdysi nadepsaný: LIBRI PROHIBITI.

Komunista Nejedlý a jemu podobní husofilové by jako Husův odkaz měli husitské revoluční hnutí.

Ale křesťan, křesťan ví, že to všechno jsou jen lidské nálezy, skrze které se o samotném Husovi dozvíme pramálo. To není to ovoce, po kterém lze svědka Páně poznat. To pravé ovoce, po kterém lze rozeznat

svědka Páně od tribuna lidu, je právě to, že byt' až na konci 2. tisíciletí, přece jsme konečně společně došli poznání, že kostnický mučedník Mistr Jan Hus je svědkem víry. Je to hodně nebo málo?

Jako výsledek společného teologicko-historického badatelského úsilí je to jistě žalostně málo, ale jako výsledek společné víry v Boží vedení, byt' se mu nejrůznějšími způsoby bráníme, je to dobrý start k budoucí křesťanské jednotě. Proto Církev československá husitská právě zítra převezme do své správy Husův památník v Husinci, aby z nic nefikající expozice učinila ne statický památník, ale místo duchovní obnovy pro každého, kdo chce sám sebe reformovat v životě křesťanskou osobnost.

Svědka víry - Mistr Jan!

Je třeba o něm kázat? Je to vůbec legitimní? Vždyť kázat by se mělo o Kristu a ještě ne o Kristu, ale kázat by se měl Ježíš Kristus sám, ten ukřižovaný a slavně vzkříšený, neboť to byl on a ne Hus, kdo nás přivedl do tohoto dnešního, ano, ekumenického

Dokončení na str. 3

XI. FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY

Již jedenáctý ročník hudebního festivalu se konal v pondělí 5. července v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze. Tentokrát byl tematicky zaměřen na písně z našeho zpěvníku - každý vystupující sbor musel přednést aspoň dvě.

Již před zahájením mohli přicházející hosté slyšet preludovat mikulášského varhaníka prof. Bohumíra Rabase. Samotný festival pak odstartoval již tradičně znělkou „Bud' Bohu všechna chvála, čest“ v podání Pražského žest'ového souboru. Moderátor Filip Sychra následně přítomně uvítal, připomněl 90. výročí založení naší církve a také stručně nastínil historii festivalu samotného. První ročník se konal v roce 1969, ale kvůli nepřátelskému režimu se musel na dlouhá léta odmlčet; znovu se do mikulášského chrámu vrátil až po sametové revoluci.

Jako první ze sborů vystoupil „do-

máci“ pěvecký sbor Resonance, vedený Mgr. Miloslavou Pospíšilovou. Letos oslavil již 15. rok své existence. Při této příležitosti se např. chystá na turné do Nizozemí, kam jej pozval spřátelený sbor Multiple Voices. Resonanci také oslovil Senát České republiky, aby se účastnila koncertů ve Valdštejnském zahradě. V podání tohoto sboru mohlo publikum slyšet mj. písně Jezu Kriste, štedrý kněže, dále árii Va, pensiero z Verdiho opery Nabucco nebo píseň od skupiny ABBA - I have a dream.

Husitský pěvecký sbor Kladno se skládá z členů náboženských obcí v Kladně a ve Slaném. Jejich heslem je „vyjádřit zpěvem svou víru“, vede je sbormistryně Zuzana Jurková. Kromě dvou písní z našeho zpěvníku (Bůh náš všemohoucí a Navštiv nás, Kriste toužený) zazněly i dvě tradiční židovské písně. Tyto náboženské obce mají totiž velmi přátelský vztah s židovskými spole-

čenstvími ze Spojených států amerických a Velké Británie.

Bohumír Rabas hrál na varhany a-moll koncert A. Vivaldiho o třech větách, dále nastoupil Malikchór z Chrudimi; vede jej operní pěvec Lubor Malík. Tento soubor byl dříve pouze chrámovým sborem naší církve, na sklonku roku 2008 se přetavil v občanské sdružení, které však nadále s naší církví spolupracuje. Malikchór zazpíval např. Pán Bůh má síla jest, v podání dětí ze sboru začínalo Preislerovo Ave Maria, dále si přítomní mohli vyslechnout i dva černošské spirituály.

Vzácným hostem letošního festivalu byl evangelický duchovní Svatoopluk Karásek. Na druhou kytaru jej doprovázel jeho pravidelný spoluhráč známý pod přezdívkou Londýn. Farář Karásek hrál např. zhudebněné první starozákonní prorocství o příchodu Krista nebo svou velice známou píseň Řekni ďábluvi

Dokončení na str. 3

Sponzoruj si svého faráře

Tak máme novou vládu. Prý pravcovou. Má v programu zastavit zadlužování státu. Faráři jsou (zatím) státní zaměstnanci. Kromě našeho vedení církve máme ještě nad sebou příslušný odbor ministerstva kultury. A ministerstvo má tento úkol naplnit tak, že bude hledat finanční rezervy i ve své sféře. Pochopitelně se obrátí i na církev, které jsou jim placeny ještě podle zákona z padesátých let. Hledejte finanční rezervy! Šetřete! Najděte skulinu, kam zbytečně odtékají peníze! Heslo dnů pro všechna ministerstva, pro všechny úřady řízené státem. Faráři jsou, a prý to tak bylo vždycky, nejhůře placení vysokoškolsky vzdělaní lidé. I učitelé, kteří nejméně nařikali, jsou na tom o pár tisíc lépe... Strana Věci veřejné by prý chtěla, aby duchovní byli placeni daňovými asignacemi. To by si ti faráři moc nepomohli! Kdejaký Čech dá raději peníze na sport, než na ty černé hábity. Takže tento rok (zatím) ze zákona, co farářům přísluší, příští rok o 5 nebo 10 procent méně? Zdraží se plyn, elektřina, voda, byty a faráři se mohou pást... Přeháním? Možná. V mínění našeho novopohanického a agnostického národa stejně nic nedělají. Ať jim platí jejich ovečky! No, ty naše (některé) milé kartotéční ovečky se zdráhají zaplatit byt jen korunu denně. A jsou to naši lidé, opět v našem případě hlavně senioři, občas nějaká ta rodina s dětmi. A ti, co chodí téměř pravidelně na bohoslužby, opět nějakou korunku do sbírky hodí. Tam, kde mají nějaké pronajaté prostory, tam se finance najdou. Někdy pomohou také mimořádné sbírky i obecní úřady... Farář nebo farářka žijí podle situace. Někdo na faře, jiný ve vlastním bytě. I tak otáčejí každou korunu a jeho situace i situace v církvi jej nutí sloužit dle. Ale co ti mladí s dětmi? Co odcházející důchodci, kteří nemají své bydlení? Nedávno jsem šel do jedné zoologické zahrady. A tam byl krásný nápis: SPONZORUJ SI SVÉ ZVÍŘE! Vedle fotografie paviánů, krokodýlů, daňků, žiraf a jiných zvířat, spolu s fotem dotyčného sponzora. No, takové zvíře se musí najíst, a i když vstupné je čím dál dražší, na jeho stravu to nestačí. A' propos, stravenky. Jak se na ně těšíme začátkem měsíce. Oni nám je zruší! Apoštol Pavel, pokud nekázal, nesloužil, vyráběl stany. Nejsm přiznivcem civilního zaměstnání. Pokud má duchovní svou službu vykonávat poctivě, kromě přípravy kázání a bohoslužeb, biblických a modlitebních hodin a administrativy, měl by konat pastorační návštěvy, vést dětské a mládežnické aktivity a vzdělávat se. Má být "in" v politice, kultuře a vůbec nových informacích. A to ještě, (podle své letory) často opravuje sborové prostory, stará se o zahradu. Ale především se má modlit, má se účastnit duchovních soustředění, má HLEDAT HOSPODINA! Dvoji či hodní jsou popsáni v Bibli. A to byli - finančně - dvoji či hodní. „Dvojitíhodný pane“ se říkávalo evangelickým farářům... V 1 Tm 5,17-18 stojí: „Starší, kteří zastávají dobře svůj úřad, jsou hodní dvoji či, zvláště ti, kteří se namáhají s kázáním a vyučováním.“ Písmo také praví: „Vola, který mlátí, nedáš náhubek“ a „Hoden je dělník své mzdy“ (ČSP 2010). V ekumence je napsáno: „ať dostane dvojnásobné odměny“. Takže je to jasné - zastávat dobře úřad, namáhat se, nebo jinak řečeno - nést břemeno služby se všim všudy! Že si člověk může často připadat jako onen vůl (sponzorovat toto dobytce?) je už jiná. Promiňte prosím... Viděli jste obilí mlátícího vola? Chodí dokola, a je spřežen s kulem, nemůže utéct. Ne, nemůžeme utéct od služby Hospodinu. Byť mnozí utekli. I Petr chtěl odejít, ale vrátil se do Říma nechat se ukřižovat. Quo vadis? Můžeme si připadat všelijak, ale shodit to dobré jeho spasení a nesení evangelia nestojí za tu relativní chudobu... Umíme jako Pavel říci: „Umím mít hojnost a i nouzi snášeti“ (kralický). Ano, či ne? Navrhují, zříd' me firmu „Husitské stany a palcáty“ s.r.o. Házeli jsme vajíčka, kroužkovali spodní řady kandidátů ve volbách, volili jsme podle svého srdce a přesvědčení i informací, vyšlo to tak, jak to vyšlo. Prý nám Řecko nehrozí, spíše jen prázdné penženky. Co bude s celým světem? To ví Hospodin. Možná bude hůř všem! Já vím, biskupové, faráři, jáhnové, kazatelé; je to poslání, vokace, ne profese. Říkají si totéž lékaři a učitelé? Spíš volí „útěk nohama“. Mají faráři kam utéct??? A měli by? Když chtějí misii a znovu naplnit sbory? Když myslí na tento národ a modlí se za něj? Takže zkusme to: na vývěsku dejme foto a výzvu - SPONZORUJ SVÉHO FARÁŘE. V podtitulku: A tím i jeho sbor. Možné i pro příznivce a hledající. (Svatby, pohřby, křtiny, zpovědi a rady - pro členy sponzoringu příspěvek se slevou.) Krásné léto vám přeji! Ať úsměv rozzáří vaši tvář! Polovážně nevážně váš

Timoteus

Z kazatelského plánu

OSMÁ NEDĚLE PO HODU BOŽÍM SVATODUŠNÍM

Vždyť synové tohoto světa jsou vůči sobě navzájem prozíravější, než synové světla.

L 16,8b

První čtení Písma: Ž 48,2.10-11

Tužby:

2. Abychom všichni o své víře vydávali svědectví poctivostí svého života, modleme se k Hospodinu.

3. Aby nás všechny přiváděl svým svatým Duchem ke kříži Kristovu, abychom viděli velikost našeho hříchu a milost jeho odpuštění, modleme se k Hospodinu.

Modlitba:

Pane, naše spáso! Hospodine! Ty jsi Bůh náš navěky a navždy; ty sám nás povedeš věčně. (Srv. Ž 48,15)

Uděl nám dar Ducha rozjímat i konat to, co je správné. Dej, abychom měli dost síly žít podle tvé svatě vůle, protože bez tebe nemůžeme být. (Dle Českého misálu)

Prosíme tě: Mluv k nám neustále, v Pánu Ježíši Kristu, který na věky žije a kraluje s tebou, naším nebeským Otcem, v moci Ducha svatého. Amen.

Druhé čtení Písma: Ř 8,12-17

Evangelium: L 16,1-9

Čtení Písma k obětování: Ž 31,2-3

Čtení Písma k požehnání: Ž 34,9-10

Vhodné písně: 102, 77, 199

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ - NEMILOSRDNÝ SLUŽEBNÍK 3

Následující kapitoly nepřináší vyčerpávající výklady podobností, ale spíš vysvětlující poznámky, zajímavosti z biblických reálií a motivaci k zamyšlení nad vzkazy Pána Ježíše do naší současnosti.

Pokračování z minulého čísla „Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství“ (Mt 5,7) a „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme těm, kdo se provinili proti nám“ (Mt 6,12).

Jistý rabín lidi rozdělil do čtyř povahových typů: První je ten, kdo rychle vybuchne a rychle se uklidní; jeho zisk a jeho ztráta se vzájemně vyrovnají. Druhý je ten, kdo tak snadno nevzplane, ale také se hned neuklidní; jeho zisk se vyrovná s jeho ztrátou. Třetí je ten, kdo hned tak nevybuchne a snadno se uklidní; to je dobrý člověk. Čtvrtý je ten, kdo snadno vyletí a jen těžko se upokojí; to je špatný člověk.

Lidé vždycky věděli, že odpuštění je něco krásného a ušlechtilého. A přece v praxi podlehlí spíš touze po pomstě a hořkosti v srdci.

Když Ježíš mluvil o tom, že máme odpustit 77x, vzpomněl si patrně na tzv. „píseň Lámechovu“ v Gn 4,24: „Jestliže je Kain Hospodinem mstěn sedmkrát, Lámech se bude mstít sedmdesát sedmkrát.“

Jak velkým milosrdenstvím nás obdaril Bůh, tak velké milosrdenství máme prokázat my svým bližním. Modlitba Páně to praví srozumitelně: „Odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám.“ Vlastně prosíme o to, aby nám Bůh odpustil v té míře, v jaké jsme my odpustili svým bližním. Jestliže se modlíme s hořkostí v srdci, v myšlenkách na hádku, která nás od někoho odděluje, pak Boha promyšleně žádáme, aby nám neodpustil, tak jako jsme my neodpustili svému bližnímu.

Robert Louis Stevenson konal každé ráno ve svém jihomořském do-

mově rodinnou pobožnost. Klečeli a modlili se. On jednou uprostřed Otčenáše vstal a odešel z pokoje. Jeho ženu to znepokojilo, protože Stevenson nebyl zdrav. Myslela, že se mu udělalo špatně. Vyšla za ním se starostlivou otázkou: „Je ti něco?“ On jí odpověděl: „Dnes se modlitbu Páně nemohu modlit.“

Když Otčenáš jen bezmyšlenkovitě odříkáváme, měli bychom na chvíli přestat a uvědomit si, jestli právě neprosíme Boha, aby nám neodpustil.

BOŽÍ A NAŠE ODPOUŠTĚNÍ

Zamysleme se nad kontrastem mezi obrovským dluhem služebníka a směšnou sumičkou, kterou mu dlužil jeho spoluslužebník! Ježíš tím chce naznačit: ať už nám někdo ublížil jakkoli, není to nic proti tomu, jak my ubližujeme Bohu.

Když Boha neposloucháme, když ho máme v neváznosti, když ho vyháníme ze svého života - ani tolik nehřešíme proti Zákonu, jako spíš proti jeho lásce.

Nepřekračujeme tolik Desatero, jako spíš zraňujeme Boží srdce. Člověk může zaplatit pokutu za překročení Zákona, ale nemůže napravit zlomené srdce. Proto dluh, který máme vůči Bohu, je nekonečně větší než jakýkoli dluh, který může mít člověk vůči nám.

Na to by měl křesťan pamatovat: „Jestliže mi bylo tolik odpuštěno, nemohu jinak než lidem také odpustit.“

Bryan Green vypravuje o příhodě, která se stala v misii, kterou vedl. Na konci misie vyběhl přítomně,

Hlavním pramenem je publikace Williama Barclaye „And Jesus said“, 1. vyd. 1952, reprint 1970, a „The Gospel of Matthew“ (2. díl, Edinburgh, 1. vyd. 1957, revid. vyd. 1975, reprint 1979, 1983, 1985, 1986).

aby několika větami pověděli, co pro ně misie znamenala. Vstala jedna černošská dívka a řekla: „Při této misii jsem objevila lásku Ježíše Krista. On mi dal sílu odpustit člověku, který zavraždil mého otce.“ To je jistě extrémní případ. Ale je příkladem i pro nás v obyčejných událostech našeho života.

BOŽÍ SMÝŠLENÍ

Máme zkušenost, že se nemůžeme blízce přátelit s někým, kdo má úplně jiné smýšlení, jiné názory a jiný pohled na svět než my.

To platí i o nás a o Bohu. Jestliže vidíme věci naprosto odlišně, než je vidí Bůh, pak mezi námi a Bohem nemůže existovat žádné společenství. Bůh je odpuštějící láska. On sesílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé a nechává slunce svítit na dobré i na zlé. Ze své lásky poslal do světa svého Syna. Nejen že čeká, že člověk za ním přijde pokorně a zkroušeně s prosbou o odpuštění. V Ježíši přichází, aby hříšné lidi vyhledal a nabídl jim svou lásku.

Jestli jsme ovládnáni hněvem a v srdci máme byt jen trochu nenávisť, a jestli říkáme: „Tohle nemohu nikdy odpustit a tohle mu nikdy nezapomenout“, pak se způsobem svého jednání diametrálně lišíme od podstaty jednání Božeho.

Proto jestli chceme opravdu vstoupit do společenství s Bohem, musíme se naučit odpuštět, tak jak odpuští on ve své milosti nám.

William Barclay,
zkrácený překlad
Jiřina Kubíková

Nad Písmem

NESPRAVEDLIVÝ MAMON

L 16,1-9

Ježíš pochválil nepoctivého správce, že učinil rozumně. Staví nám snad za vzor chytrého a mazaného podvodníka?

Máme snad podplácet a třeba nepoctivým způsobem zajistit sebe i svoji rodinu majetkem? Tento smysl jistě text nemá. V médiích, elektronických i tištěných, se denně můžeme setkat s kritikou majetných lidí. Na druhé straně „celebrity“ oslavujeme.

Je potřeba zvýšit sledovanost některé z televizních stanic? Pozve se nějaká „slavná tvář“ a vykládá o své lásce ke zvířatům. Pochopitelně se při té příležitosti předá šek útulku zvířat. Je třeba zvýšit náklad časopisu?

Není problém napsat: „Jen se na ně podívejte, mají plno peněz, drahé domy s bazénem, auta a nestarají se o své děti.“ Dost lidí sleduje bulvární média a myslí si, že všechen přepych bohatých byl získán na jejich úkor. Nikdy neplatilo a neplatí rov-

nítko, že boháč je špatný a chudák hodný. Tyto zjednodušené představy bourá i Pán Ježíš, který v tomto případě nehledí na plné stodoly, ale na prázdná srdce.

Ježíš nás učí neúnavně hledat to nejcennější, Boží přítomnost, Pán Ježíš pro správné pochopení věci vypráví podobnosti o nepoctivém správci. Nesmíme si je však vysvětlovat tím způsobem, že Pán schvaluje správcovu nepoctivost. Tak to samozřejmě není. Ježíš chce poukázat na fakt, kterému rozumíme: tedy, že peníze mají velkou moc a umíme-li s nimi dobře zacházet, mohou nám dobře posloužit. Jak je budeme využívat, záleží na nás samých.

Pokud je budeme shromažďovat a večer za zamčenými dveřmi počítat, nic dobrého nám nepřinesou. Je skvělé, dokážeme-li peníze použít pro dobrou věc. Amen.

Libuše Vodičková

Všemohoucí a věčný Bože,
shlédni na svůj lid.
Děkujeme z celého srdce za slavné ujištění, že tvůj nejmilejší Syn, náš Pán a Spasitel, zvítězil nad zlem světa i smrti.
Děkujeme, že nás miluješ přes naše lidské nedostatky.
Amen

XI. FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY

Dokončení ze str. 1
ne. Také nabídl malou ochutnávku z dalšího připravovaného projektu – za kytarového doprovodu zněl recitativ o tom, kde všude lze hledat Boha. Pod vedením Mgr. Hany Tonzarové, Th.D., zpíval příbramský Komorní pěvecký sbor Mistra Jakoubka ze Stříbra. Tento soubor letos oslaví desátý rok od svého vzniku a tak se budou jeho příznivci na podzim moci potěšit prvním natočeným CD. Sbor předvedl svůj repertoár starých duchovních písní, kupř. Kdož erbován by chtěl býti, Je pevným hradem Pán Bůh náš nebo

Soudce světa. Neopomněl se představit ani na poli hudby soudobé a vybral pro tuto příležitost několik sborových partů z oratoria Mistr Jan Hus skladatele Richarda Pachmana. Sbor Mistra Jakoubka ze Stříbra v tomto oratoriu totiž účinkuje. (Více o oratoriu se můžete dočíst v článku na této straně.)
Posledním hudebním tělesem byl soubor Marika – A Capella Singers pod vedením operní pěvkyně Márie Divišové. Toto občanské sdružení působí od roku 2008 a do svého repertoáru zařazuje jak tradiční národní písně, tak duchovní hudbu

nebo skladby meditativního charakteru. Soubor se uvedl Webberovým Pie Jesu, pokračoval písní Panis Angelicus od Cézara Francka, z našeho zpěvníku vybral např. Blíž tobě, Bože můj.
Bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta ve svém slovu na závěr poděkoval všem účinkujícím a předal zástupcům sborů diplomy a květiny. Setkání končilo společným zpěvem všech přítomných – chrámem se neslo zpívané krédo A. Treglera Věřme v Boha jednoho.
Těšíme se opět za rok!
Petra Štěpánová

KÁZÁNÍ V BETLÉMSKÉ KAPLI

Dokončení ze str. 1
bohoslužebného shromáždění. Máme uctívat Husovu památku, památku jeho mučednické smrti? Je to to, kvůli čemu jsme se sem sjeli? Toto zde by snad měla být tryzna, či dokonce panychida? To jistě ne! Musím říci, že já jsem proto nepřijel. Jsem zde právě proto, abych kázal Krista ukřižovaného a slavně a podivuhodně vzkříšeného. A jsem zde, abych snad učinil to, co činil Hus. Totiž, abych se i já alespoň pokusil zapálit či rozdmýchat ve vás ten pláminek svatého nadšení pro evangelium, pro jeho moc a pravdu. Husa před 595 léty toto vpravdě křesťanské angažmá sice přivedlo do Kostnice a na kostnickou hranici, kde měl být spálen a definitivně zlikvidován pokus učinit z instituce Církve Církve lidu Božího. Ale to nám nikomu z nás už nehrozí. O to víc je třeba k tomu napnout všechny síly - celou svou existenci.

bylo to všude tam, kde Kristus sám chtěl promluvit ke svému lidu. To ne Hus mluvil slova svá, ale byl to onen svatodušní div, který způsobil, že téměř celý národ porozuměl a i v jeho srdci se rozžehl ten plamen svatého nadšení pro pravdu Boží čistou, kterou zastřely lidské nálezky a lidské obřady, jež mnohdy byly skutečným pokoušením milujícího a dlouho shovívavého Boha.

Jestliže jsme se dnes zde, v Betlémské kapli shromáždili, pak jsme se shromáždili k tomu, abychom Bohu vzdali díky za to, že nás stále znovu a znovu zastavuje na našich cestách pryč od díla, které jsme mnohdy ještě ani nezačali realizovat, přesto, že jeho realizace je Božím plánem. Ano, přiznejme: Chybí nám ten oheň, ten stravující oheň, který by zapálil další a další pro pravdu, jež se nedá přijmout, ale k níž je třeba se probíjet vírou. Říkám-li probíjet, pak ovšem nemyslím na boj s nějakým vnějším nepřítelem, ale především na boj se sebou samým. Zbraní, tou jedinou zbraní, již je možno použít v takovém boji, je pak modlitba a ustavičné pokorné poměřování sebe sama s normou Božího slova, které je stále stejné a neměnné.

A braňme se všem svodům k farizejskému ritualismu, do něhož se tak často noříme ve strachu o svou identitu, protože v ritualismu a přesném dodržování rituálů a církevních předpisů, kterými i svou devadesát let mladou církev československou husitskou svazujeme tak, že kdybychom v tomto trendu pokračovali, byly by brzy naše vnitrocírkevní předpisy bohatší než ústava Spojených států amerických včetně jejich dodatků.

A my to umíme, protože jsme z celého ekumenického společenství nejbliže a nejméně reflektujícím společenstvím české společnosti, která také vše řeší přijetím nových a nových zákonů a nařízení, protože její demokracie je také mladá a křehká a my ji chceme bránit.
Ano, i naše církev je mladá, protože devadesát let církevního společenství, které letos oslavujeme, je opravdu mládí ve srovnání s římskokatolickým křesťanským proudem, pravoslavným proudem i starokatolickým.
Chceme-li být právi tomu označení, jímž se spolu ve všech církvích honosíme, označení křesťan, to znamená

ten, který křtem vstoupil do nového života, do nové existence, pak tváří v tvář skutečnému křesťanství, které vidíme na Husově životním stylu, musíme vyznat, že jsme svému povolání do obecnosti jedné, svaté, obecné a apoštolské církve Boží zůstali velmi mnoho dlužní - my všichni, husité, pravoslavní, evangelici i evangelikálové.

Vězte, že opravdu nestačí doutnat pro pravdu a věřit tomu, co byt sama Církve k věření předkládá. Je třeba hořet pro pravdu Bohem zjevenou a věřit v Boží vedení i tehdy, když je to vedení právě tam, odkud bychom nejrady utekli.
Říká se, že víra je skok do neznáma. Není to pravda. Víra je možná skok neznámým, skrze neznámé, na jehož konci však je rozevřená, bezpečná Boží náruč, v níž spočinout je ta poslední pravda, na kterou je možno se za všech okolností spolehnout.

Hus to udělal a proto se stal svědkem víry. I my to učiníme a naše víra zazáří uprostřed sešelfé společnosti, která jen s velkým úsilím dnes rozeznává pravdu od lži.

Věřte, že Církve, nás, každého z nás je této společnosti zapotřebí, i když si to sama tato společnost, která je snad po Albánii nejateističtější na světě, neuvědomuje. Společnosti je však potřebí takové církve a takových křesťanů, kteří svítí na cestu i tehdy, kdyby tím světlem mělo být světlo jich samých jako živé pochodně.
Buďme tím světlem v temnotách, které ani nehlubší doba temna nedokáže pohltnout.

Buďme takovým světlem přes hranice našich konfesí!
Amen.

Michael Moc

Soubor Malikchór z Chrudimi

Nová premiéra oratoria Mistr Jan Hus

V úterý 29. června otevírala naše církev v Pražské bráně v Praze doplněnou výstavu o husitství. Při této příležitosti vystoupil Komorní sbor Mistra Jakoubka ze Stříbra, vedený Mgr. Hanou Tonzarovou, Th.D., s výběrem starých českých duchovních písní - např. Jezu Kriste, štědrý kněze nebo Radujme se vždy společně. Dále se účastnil literární-dramatický klub Dialog na cestě, který přednesl pásmo věnované Mistru Janu Husovi z autorské dílny PhDr. Olgy Nytrové. Richard Pachman, autor oratoria Mistr Jan Hus, také před publikem ve věži představil své nové CD, na němž je záznam oratoria Mistr Jan Hus. Jde o záznam představení, hraného v červnu a v červenci 2005 v zahradě Senátu Parlamentu České republiky a v chrámu sv. Mikuláše. Skladatel Pachman děkoval též svým spolupracovníkům, kteří přispěli k vydání alba, a neopomněl přítomným představit ani nizozemskou autorku knihy o M. Janu Husovi, paní Ingeborg Kriegsmanovou.

Od Pražské brány se posléze vydal průvod v čele s Mistrem Janem Husem, vedeným strážemi, ke Staroměstskému náměstí. Při sedmi zastaveních četl Mistr Jan svá "kacířská" tvrzení a pokaždé pravil, že jsou to slova neodvolatelná. Tento průvod budil v Celetné ulici značné pozdvižení jak mezi Pražany, tak u turistů; vždyť kdy se poštěstí být svědky historického výjevu? K upoutání pozornosti jistě přispívala i dva a půl metru vysoká Smrtka na chůdách, vyzbrojená megafonem a vyhrožující Janu z Husi brzkým shledáním. Dav se nechal vtáhnout do děje natolik, že se dokonce ozvalo „Mistře Jene, my tě nedáme!“ Tento slib však, stejně jako před 595 lety, zůstal nesplněn, a průvod dosáhl chrámu sv. Mikuláše, kde byl Mistr Jan Hus veřejně odsouzen k smrti upálením.

Toto herecké vystoupení sloužilo mimo jiné jako upoutávka na hudební představení, které se v chrámu odehrávalo od sedmi hodin. Konala se zde znovu-obnovená premiéra oratoria Mistr Jan Hus již zmíněného Richarda Pachmana. V roli Jana Husa vystoupil sám skladatel a zpěvák Pachman, v roli královny Žofie Martina Kociánová, Husovu matku zpívala Dita Vích-Hořínková; sborových partů se pak ujal sbor Mistra Jakoubka ze Stříbra. Oratorium pojednává ve zkratce o Husově životě: od okamžiku jeho narození, přes rozhodnutí studovat teologii, Husovo působení na pozici rektora univerzity až k veřejnému hlásání tehdy nemyšlitelné kritiky církve, uvalení do klatby a samozřejmě nechvalně známý koncil v Kostnici. Na závěr byl skladatel Pachman za propagaci husitství oceněn pražským biskupem Davidem Tonzarem. Oratorium Mistr Jan Hus můžete v repríze zhlédnout ještě 19. a 26. července vždy od 17 h, a to opět v chrámu sv. Mikuláše v Praze 1-Starém Městě.

Petra Štěpánová

Z polských náboženských epigramů

**být či nebýt
jsem
protože
Jsem
i gramatika má
svůj přesný teologický smysl**

WACŁAW OSZAJCA

**Oči děcka
skrze něž hledí Bůh
Oči matky nachýlené nad děckem
jímž vidí Bůh**

TADEUSZ ŻUKOWSKI

Bože

**bez tebe
uprostřed tolika
tolika lidí**

**jak prázdno
je ve světě**

ZYGMUNT ŁAWRYNOWICZ

Přeložil Emil J. Havlíček

ZPRÁVY

Pozvání na výstavu

V galerii Perla jsou do konce měsíce července vystaveny obrazy ilustrující biblické příběhy od autora Václava Lamra. Galerie na Jánském vršku 15, v horní části Nerudovy ulice, je otevřena ve všední dny od 11 do 18 hodin, o víkendy od 14 do 18 hodin. Obrazy lze zhlédnout i mimo udané hodiny na základě domluvy na tel.: 774624852. Zajímavou výstavu doplňuje autorův výklad významu obrazů.

(red)

Výročí se vzácnými hosty v Jílovém

Před 74 léty, 28. června 1936, byl otevřen Husův sbor v Jílovém u Prahy, krásná funkcionalistická stavba, jejíž věž s kalichem je jednou ze tří dominant města. V neděli 27. června letošního roku, spolu s věřícími z Jílového, Nesvačily, Krhanic, Kamenného Přívozu a dalších okolních obcí, výročí této události oslavili i vzácní hosté, bratr patriarcha Tomáš Butta a pražský biskup David Tonzar. Bratr patriarcha shromážděným, kteří sbor zaplnili do posledního místa, posloužil kázáním na podoběnství o hřívnách (Mt 25,14-29), v němž uvedl, že farář

Lubomír Polinský za svého působení v Jílovém od roku 1972 svěřenou hřivnu zdárně rozvíjel. Poděkoval též Bohu za život a službu bratra faráře v čase jeho 70. narozenin. Zmínil i svůj vztah ke krásné přírodě posázavské krajiny. Oba vzácní hosté pak vysluhovali přítomným večeři Páně. Hudební intermezza provedl sbor vedený učitelkou Václavou Zahálkovou, sóla zpíval Tomáš Svoboda.

Bratr patriarcha i bratr biskup poté strávili i s manželkami v přátelském popovídání s účastníky bohoslužby příjemnou chvíli na půvabně farní

zahradě, z níž je krásný výhled k jihu až na Chlum a Neštětickou horu. Všichni přítomní připili na zdraví jubilatovi a jeho manželce Ivě, která je dobrou duší jílovské fary. Poté si prohlédli výstavu fotografií a dokumentů z historie jílovské náboženské obce v lázeňské kapli svatého Václava, o kterou pečuje Okrašlovací spolek v Jílovém. Okusili i pramen, který pod kaplí vyvěrá a býval považován za léčivý. Všichni účastníci bohoslužby i doprovodného programu odcházeli obohaceni o duchovní zážitek.

Otakar Šmíd

Koncerty u sv. Mikuláše

* 19. 7. - 14 hodin
Benefiční koncert
Fortismire High School Concert Band (UK)

* 19. 7. - 20 hodin
W. A. Mozart - Requiem
Praga Sinfonietta Orchestra,
Vox Praga Chorus,
diriguje: M. Němcová

* 20. 7. - 14 hodin
Benefiční koncert
Mary Green Singers (USA)

* 20. 7. - 17 hodin
Bach, Händel, Purcell
M. Pšenička - varhany,
Z. Šedivý - trubka,
J. Šedivý - trubka

* 21. 7. - 17 hodin
Bach, Händel, Vivaldi
M. Lopuchovský - flétna,
J. Popelka - varhany

* 22. 7. - 17 hodin
Bach, Vivaldi, Dvořák
ADAMUS TRIO,
J. Adamus - hoboje,
J. Adamusová - viola,
K. Novotná - cembalo

* 23. 7. - 17 hodin
Bach, Händel, Rossini
K. Valoušková - soprán,
O. Musilová - mezzosoprán,
Z. Němečková - varhany

* 23. 7. - 20 hodin
Mozart, Bach, Vivaldi
Prague String Orchestra,
V. Vlha - hoboje,
A. Vondráčková - housle

* 24. 7. - 17 hodin
Bach, Schubert, Albinoni
J. Pokorná - varhany,
M. Kejmar - trubka,
* 24. 7. - 20 hodin

Mozart, Bach, Vivaldi
Prague String Orchestra,
V. Vlha - hoboje,
A. Vondráčková - housle

* 25. 7. - 17 hodin
Bach, Mozart, Händel
V. Vlha - hoboje,
F. Šťastný - cembalo, varhany

* 25. 7. - 20 hodin
Mozart, Gounod, Dvořák
Consortium Pragense Orchestra,
Š. Heřmánková - soprán,
M. Laštovka - trubka

Listy M. Jana Husa na CD

70 Husových dopisů rozdělených do tří částí - z Prahy, vyhnanství a Kostnice - vyšlo na CD s názvem Listy M. Jana Husa. Doplňuje je zkrácená přednáška Josefa Pekaře O době husitské a řeč Tomáše Garrigua Masaryka

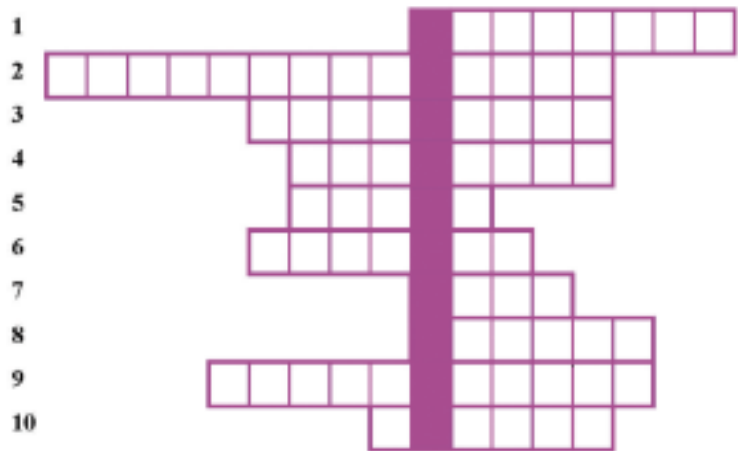
přednesená 6. července 1915 v Ženevě při 500. výročí Husova upálení, kterou otevřeně vyhlásil boj habsburské monarchii. Dopisy čte Jiří Hanák a Rudolf Pellar. Délka CD je 6 hodin, běžná cena CD-mp3 229 Kč + poštovné 58 Kč. Vydal Petr Kopecký.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

PROZÍRAVÝ SPRÁVCE

Uvedený příběh najdete v L 16,1-9. Tajenku získáte, když do doplňovačky vpíšete podle čísel slova, jež v příběhu chybí.

Svým učedníkům řekl: „Byl jeden bohatý (8) a ten měl správce, kterého obvinili, že špatně (3) s jeho majetkem. Zavolal ho a řekl mu: „Čeho ses dopustil? Slož účty ze svého správce, protože dále nemůžeš být (1).“ Správce si řekl: „Co budu dělat, když mne pán zbavuje správce? Na práci nejsem, žebrat se stydím. Vím, co udělám, aby mne někde přijali do domu, až budu zbaven správce!“ Zavolal si (4) svého pána jednoho po druhém a řekl prvnímu: „Kolik jsi dlužen mému pánu?“ On řekl: „Sto věder oleje.“ Řekl mu: „Tu je tvůj (7); rychle sedni a napiš nový na padesát.“ Pak řekl druhému: „A kolik jsi dlužen ty?“ Odpověděl: „Sto měr obilí.“ Řekl mu: „Tu je tvůj úpis; (5) osmdesát.“ Pán pochválil toho (9) správce, že jednal prozíravě. Vždyť synové tohoto světa jsou vůči sobě navzájem prozíravější, než (10) světla. Já vám pravím: I (2) mamonem si můžete získat přátele; až (6) pomine, budete přijati do věčných příbytků.“

(Řešení z minulého čísla: Dobré ovoce.)

Jana Krajčířiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@csh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

ZEKUMENY

RUSKÉ DĚTI SE UČÍ MODLIT SE ZA PREZIDENTA STÁTU

Ruské děti se učí modlit se za ruského prezidenta. Brožuru s modlitbou dostaly jako dárek, když se tento měsíc v Petrohradě zúčastnily fóra nadaných dětí. Tamní pořadatelé jim spolu s knížkami a pamlsky věnovali text modlitby, která vyzývá Hospodina, aby chránil služebníky boží Dmitrije a Vladimira.

Dárek s obrázkem archanděla Michaela podle ruských médií poněkud popudil rodiče asi 150 talentovaných dětí, mezi nimiž byli vítězové různých soutěží a olympiád. Setkání bylo totiž věnováno baletu a výtvarnému umění, nikoli náboženským aktivitám.

Pravoslavná církev se od modlitby distancovala. Text navíc vyvolal rozpaky mezi věřícími i ateisty. Její název totiž nabádal k modlení se za prezidenta, zatímco v textu se objevila křesťní jména prezidenta Dmitrije Medveděva i premiéra Vladimira Putina. To vyvolalo posměšné komentáře, že vládnoucí tandem se spojil v prezidentskou dvojici. Zároveň to nahrává spekulacím, že zemi stále vládne Putin, i když v roce 2008 funkci hlavy státu předal Medveděvi. Ruská média připomínají, že modlitba za prezidenta kolovala mezi obdivovateli Vladimira Putina už v době, kdy byl v čele státu. Text, který poměrně nešťastně dostaly ke studiu děti, je tak prý pouze pozměněná varianta s ohledem na současné poměry v zemi.

Mimo modlitby se na počest Vladimira Putina v Rusku skládaly obdivné písně, malovaly obrazy a tkaly koberce. V době čečenského tažení byla populární píseň, v jejímž textu se opěvovaly Putinovy vojenské úspěchy. "A v čistém poli jsou rakety Grad, za námi stojí Putin a Stalingrad," hlásal text s refrémem v němčině: "Wir lieben Putin" (Milujeme Putina).

Podle zástupců Ruské pravoslavné církve nejsou modlitby za hlavu státu v ruském prostředí nijak neobvyklé. Modlitby za cara byly obvyklou součástí církevních rituálů. Má se však za to, že text by měl požehnat patriarcha.

"Nic špatného na modlitbě není. Je však poněkud nekorektní rozdávat podobný text široké veřejnosti. Patriarcha by ho sotva schválil," komentoval událost v Petrohradě mluvčí Moskevského patriarchátu Alexandr Volkov.

Křesťan dnes

ČTYŘI PĚTINY FARÁŘŮ V RAKOUSKU JSOU PRO ZRUŠENÍ CELIBÁTU, BEZ MANŽELSTVÍ A RODINY JSOU VŠAK SPOKOJENI

Téměř čtyři pětiny římskokatolických farářů v Rakousku jsou pro zrušení celibátu. Svěcení žen by povolila o něco víc než polovina z nich. Rovněž něco víc než polovina pak přiznává, že má v důležitých otázkách jiný názor než církevní vedení. Vyplývá to z aktuálního průzkumu mezi 500 kněží, o němž informovala rakouská agentura Kathpress. V Rakousku je podle ní přes 4000 kněží. Dotázáni byli jen ti, kteří působí ve farnostech.

Průzkum, který zadala rakouská veřejnoprávní televize ORF a provedla agentura GfK, vedl teolog Paul Zulehner. Podle něj výsledky ukazují, že je v církvi "extrémní potřeba jednat".

Pro zrušení celibátu se vyslovilo 79 procent kněží. S životem bez manželství a rodiny je ale spokojeno 69 procent rakouských farářů. Jiný názor v důležitých otázkách než církevní vedení má 52 procent kněží. Plných 74 procent farářů pak uvedlo, že představy církevních hodnostářů a věřících se od sebe stále víc vzdalují. Zulehner poukázal například na přístup církve k rozvedeným. Varoval před růstem napětí mezi otevřenými farnostmi a konzervativním klérem.

Kvůli nedostatku duchovních je podle dotázaných nutné rozšířit "pole", z něhož katolická církev své kněze vybírá. Je potřeba nejen zabránit přetěžování farářů, ale podle Zulehnera i obohatit jejich úřad o jiné zkušenosti - o zkušenosti partnerství a žen.

Pro svěcení žen se vyslovilo 51 procent dotázaných. Míni, že by to kněžský úřad zkvalitnilo. Podle 65 dotázaných by bylo přínosné, kdyby mohli spolupracovat s kolegyněmi. Zulehner uvedl, že pro většinu kněží není svěcení žen žádná dogmatická otázka, ale spíš čistě pragmatická. "Když bůh stvořil člověka k obrazu svému jako muže a ženu, tak by se to mělo plně odrazit i v kněžském úřadu," uvedl Zulehner. Kněží se na to prý dívají pozitivně.

K vysvěcení ženatých mužů na kněze se kloní 79 procent oslovených. Názor, že by se kněz mohl oženit a zůstat dál ve svém úřadě, zastává 62 procent dotázaných. Pokud by to bylo povoleno, šest procent rakouských katolických kněží by se určitě a 13 procent zřejmě oženilo. Podle Zulehnera těmto mužům ale nejde o odstranění celibátu kvůli nim samotným, ale kvůli zkvalitnění kněžského úřadu.

Zhruba 73 procent farářů uvedlo, že jejich životní forma zažívá neustálé vrcholy a pády. Sedm z deseti kněží je s ní ale spokojeno. Čím se cítí šťastnější, tím méně by vstoupili do manželství, kdyby tu možnost měli. Rozdílů v postoji kněží a mnichů z řádů jsou prý nepatrné.

Asi 76 procent rakouských kněží míni, že sexuální zneužívání dětí představuje pro církev větší problém než pro jiné instituce. Zhruba 65 procent farářů si myslí, že média téma nafoukla. Podle čtyř pětín dotázaných by katolická církev v Rakousku rozvířenou debatu měla využít k zahájení úvah o přístupu k sexualitě.

www.christnet.cz